ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Povodí Labe, státní podnik**, se sídlem Víta Nejedlého 951, Hradec Králové, zastoupen JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 632, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2011, čj. 3091/11-1700-606207, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2012, čj. 31 Af 95/2011 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 30. 11. 2010, čj. 266664/10/228980607899, vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) ve výši 11.200.000 Kč. K vyměření došlo na základě kontroly použití peněžních prostředků poskytnutých žalobci v letech 2006 a 2007 na projekt „Vodní dílo Čelákovice, rekonstrukce zdí plavební komory“ (dále též jen

„Projekt“). Porušení rozpočtové kázně se vztahovalo k dotaci poskytnuté na Projekt z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury (dále též „SFDI“) na základě smluv č. 97/2006 a č. 97/2007 uzavřených mezi žalobcem a SFDI. Uvedená dotace je předmětem zkoumání v tomto řízení. Odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a platební výměr správce daně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u krajského soudu; ten rozsudkem označeným v záhlaví podanou žalobu zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný nezákonně vycházel z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též jen „ÚOHS“) v jiné věci. Jako nedůvodné označil krajský soud i námitku dodržení transparentnosti výběrového řízení, námitku nepřípustné retroaktivity rozhodnutí o poskytnutí dotace či námitku nezákonného hodnocení důkazu předloženého žalobcem v odvolacím řízení. Neztotožnil se s žalobcem ani ohledně údajného nepřípustného uvážení správce daně o otázce porušení zákona o veřejných zakázkách.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností, ve které namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení následujících právních otázek krajským soudem. Stěžovatel zcela zásadně nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že okamžikem přijetí dotace přistoupil na všechny dotační podmínky bez ohledu na to, k jaké době se vztahují, tedy před vypsáním výběrového řízení či až následně, případně až po realizaci dotované stavby.

[4] V souvislosti s losováním v průběhu výběrového řízení stěžovatel uvedl, že realizoval výběrové řízení s vynaložením odborné péče a v souladu s platnou právní úpravou roku 2006. Přitom zdůraznil, že v této době nebyla publikována žádná zásadní judikatura upravující postup při losování, což sám krajský soud v napadeném rozsudku přiznal. I přesto však krajský soud stěžovateli vytýkal, že neprovedl výběrové řízení tak, aby odpovídalo právnímu vědomí roku 2012. Výběrové řízení, zejména pak losování, bylo veřejné, o jeho termínu byli uvědomeni uchazeči o veřejnou zakázku a někteří z nich se losování i zúčastnili. To prokazuje i svědecká výpověď Ing. K., obchodního náměstka společnosti VCES, a. s. Uvedený důkaz však podle názoru stěžovatele žalovaný ani krajský soud nehodnotili v souladu se zákonem a v souvislosti s ostatními důkazy.

[5] Stěžovatel na základě výše uvedeného dovodil, že ani správní orgány ani krajský soud nerozlišily mezi vlastním aktem losování a transparentností tohoto aktu. Všem uchazečům bylo sděleno, že jejich počet bude omezen losem v určitém místě a termínu; uchazeči tak měli možnost losování sledovat a zajistit jeho transparentnost.

[6] V této souvislosti stěžovatel doplnil, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by musela být pořizována prezenční listina auditoria, které jako veřejnost losování sleduje. Z tohoto důvodu tedy není obsah protokolu o průběhu losování v rozporu s výpovědí Ing. K. Protokol potvrzuje, že všichni účastníci měli možnost se losování

zúčastnit. Rozpor by mohl být shledán pouze tehdy, pokud by Ing. K. tvrdil, že losování proběhlo jinak, než je uvedeno v protokolu, proto je hodnocení provedeného důkazu dle názoru stěžovatele v rozporu se zákonem.

[7] Dále stěžovatel považuje za nezákonné, že se správce daně opíral při posuzování dodržení zákona o veřejných zakázkách o shora uvedené rozhodnutí ÚOHS a krajský soud to jako nezákonnost neshledal; dokonce sám při svých úvahách z něj (a navazujícího rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 62 Ca 42/2009) vycházel, a to i přesto, že se jednalo o jiné řízení, které pro tuto věc nemohlo mít žádný význam. Stěžovatel je přesvědčen, že z tohoto rozhodnutí vycházely všechny zúčastněné orgány.

[8] Stěžovatel dále zdůraznil, že za porušení zákona o rozpočtových pravidlech, respektive zákona o veřejných zakázkách, je nutné považovat takové porušení, které bude znamenat porušení rozpočtové kázně, tedy toho, zda byl zasažen samotný účel poskytnutí peněžních prostředků a jeho naplnění. Ne každé porušení příslušné povinnosti představuje zároveň neoprávněné použití prostředků spojené s nutností vrácení peněžních prostředků zpět do veřejného rozpočtu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, čj. 9 Afs 202/2007-68. Krajský soud se však přes výslovnou námitku stěžovatele touto věcí dostatečně nezabýval a přistupoval tak k dané problematice formalisticky, čímž je zvýrazněna nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[9] Na základě svých tvrzení stěžovatel shrnul, že napadený rozsudek krajského soudu je zcela v rozporu s účelem dotační politiky, a to mimo jiné z důvodu, že dotační podmínky byly nastaveny prakticky až po realizaci díla, kdy je již nebylo možno změnit, a kdy nebyla ani vznesena jakákoliv námitka na průběh zadávacího řízení.

[10] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých tvrzeních uvedených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k podané žalobě. Zopakoval, že podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech porušení rozpočtové kázně představuje mj. porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Přistoupí-li příjemce dotace na podmínky stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace, které ukládají povinnost dodržet zákon o veřejných zakázkách, je nutné striktní splnění těchto podmínek vyžadovat. Pokud by stěžovatel v rámci žádosti deklaroval, že na uvedenou podmínku nemůže přistoupit z důvodu chybného zadání veřejné zakázky, veřejné prostředky by neobdržel; uvedené platí tím spíše, že stěžovatel je státní podnik hospodařící s prostředky ze státního rozpočtu.

[12] K otázce hodnocení důkazů žalovaný uvedl, že hodnocení důkazů bylo provedeno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a že výsledné hodnocení je smysluplně odůvodněno v kontrolní zprávě a v rozhodnutí o odvolání.

[13] Dále žalovaný odkázal na závěry krajského soudu ohledně transparentnosti výběrového řízení a na rozhodnutí ÚOHS a následný rozsudek Krajského soudu v Brně. Dodal, že z těchto rozhodnutí vyplývá, jak na problematiku transparentnosti nahlíží orgán dohledu a Krajský soud v Brně. V předmětné věci byla argumentace obsažená v těchto rozhodnutích použita, neboť se jednalo o velmi podobnou skutkovou podstatu. Proč by měl být takový postup nezákonný, není podle žalovaného zřejmé.

[14] K námitce stěžovatele, že porušením zákona o veřejných zakázkách nebyl porušen účel poskytnutí dotace, žalovaný uvedl, že již samotný výdej veřejných zdrojů dodavatelům, kteří nebyli vybráni v transparentním výběrovém řízení, vzbuzuje pochyby o účelném vynaložení peněžních prostředků. Účelnost vynaložených peněžních prostředků totiž kromě realizace fakturovaných prací ovlivňuje i skutečnost, zda částka vynaložená z veřejných zdrojů nemohla být podstatně nižší v případě, že by byl dodavatel zakázky vybrán transparentně. Žalovaný tak z popsaných důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku transparentnosti výběrového řízení [**IV.A.**; důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], poté se zabýval námitkou nepřípustné retroaktivity rozhodnutí o poskytnutí dotace [**IV.B.**; důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a námitkou nesprávného hodnocení důkazů žalovaným i krajským soudem [**IV.C.**; důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Následně se věnoval námitce nezákonné aplikace rozhodnutí ÚOHS v projednávaném případě [**IV.D.**; důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Závěrem se vyjádřil k tvrzenému rozporu postupu žalovaného s dotační politikou státu [**IV.E.**; důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[18] Na úvod Nejvyšší správní soud předesílá, že se obdobnou problematikou ve věci téhož stěžovatele zabýval již ve svých rozsudcích ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012-38, ze dne 19. 9. 2012, čj. 1 Afs 59/2012-33 nebo ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 Afs 61/2012-33; ze závěrů tam vyslovených proto vycházel i v nyní projednávaném případě.

IV.A.
Námitka transparentnosti výběrového řízení

[19] Stěžovatel v podané kasační stížnosti zpochybnil především závěry krajského soudu o porušení zásady transparentnosti v průběhu výběrového řízení. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že zákon sice výslovně nestanovil jako podmínku transparentnosti

veřejné zakázky přítomnost notáře nebo veřejnosti při „losovačce“, protože takto konkrétně ani právní norma formulována být nemůže. Zásada transparentnosti má ovšem podle krajského soudu zajistit, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, kontrolovatelným, čitelným a přehledným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o regulérnosti postupu zadavatele. Právě zadavatel měl proto v projednávaném případě povinnost zabezpečit, aby průběh losování nevyvolával žádné pochybnosti a aby byl jasně kontrolovatelný, což mohl stěžovatel zajistit například přítomností notáře nebo účastí veřejnosti. Krajský soud poukázal na judikaturu správních soudů, z níž plyne, že je-li losování prováděno pouze za účasti pracovníků zadavatele, a jediným výstupem z tohoto losování je zápis sepsaný těmito pracovníky, nelze takové losování považovat za dostatečně transparentní. Proto uzavřel, že žalovaný se s otázkou transparentnosti „losovačky“ řádně vypořádal; na základě řádně odůvodněného dokazování dospěl k závěru, že nebyly prokázány skutečnosti zajišťující naplnění požadavků rozhodnutí o poskytnutí dotačních prostředků v případě zadávacího řízení.

[20] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Stěžovatel vyhlásil podlimitní veřejnou zakázku podle § 25 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách na stavební práce Projektu. Oznámení zadávacího řízení bylo dne 17. 2. 2006 uveřejněno na centrální adrese pod evidenčním číslem 50017907. V podmínkách zadávacího řízení zadavatel omezil účast v užším řízení na 5 zájemců a stanovil, že kritériem výběru bude los. V termínu pro podání nabídek bylo doručeno stěžovateli 13 žádostí o účast v užším řízení; všichni tito uchazeči splnili kvalifikační předpoklady. Proto tříčlenná komise pro vyhodnocení kvalifikace zájemců (jmenovaná dne 24. 3. 2006) složená výlučně ze zaměstnanců stěžovatele provedla dne 10. 4. 2006 výběr ze zájemců podle § 40 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách losem (srov. písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení zájemců o veřejnou zakázku na stavební práce VD Čelákovice, rekonstrukce zdí plavební komory, ze dne 10. 4. 2006 založený na č. l. 17 správního spisu). Odmítnutým uchazečům bylo zasláno rozhodnutí o odmítnutí, ostatním byla zaslána výzva k podání nabídky v užším řízení. Následně vybrala komise pro otevírání obálek na jednání dne 6. 6. 2006 z pěti učiněných nabídek dle kritéria nejnižší nabídkové ceny nabídku společnosti Zakládání staveb, a. s.; s touto společností poté stěžovatel (jako objednatel díla) uzavřel dne 13. 7. 2006 smlouvu o dílo na „VD Čelákovice, rekonstrukce zdí platební komory.“

[21] Na základě žádosti stěžovatele o poskytnutí dotace rozhodlo Ministerstvo životního prostředí dne 2. 8. 2006, čj. 83/2006-430-OPI/8, o poskytnutí dotace pro financování předmětného Projektu. Podle bodu 3.3 Rozhodnutí MŽP byl příjemce *„oprávněn si Dotaci ponechat pouze v případě, kdy splní veškeré podmínky tohoto Rozhodnutí a příslušných právních předpisů. V opačném případě mu může být uložena povinnost navrátit část nebo celou částku Dotace postupem podle platných předpisů.“* Mezi stěžovatelem (jakožto budoucím zadavatelem) a SFDI byly uzavřeny dvě smlouvy; smlouva č. 97/2006 ze dne 5. 4. 2006 (Smlouva 2006) a smlouva č. 97/2007 ze dne 31. 1. 2007 (Smlouva 2007). V čl. 7 odst. 8 (Smlouva 2006) resp. odst. 9 (Smlouva 2007), je příjemci dotace (stěžovateli) shodně stanovena povinnost postupovat při zadávaní veřejné zakázky dle zákona o veřejných zakázkách.

[22] V roce 2010 provedl správce daně daňovou kontrolu týkající se mj. dotace poskytnuté na předmětný Projekt. V jejím průběhu ověřoval skutečnosti rozhodné pro

stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně. Bylo zjištěno, že finanční prostředky SFDI byly poskytnuty *ex post*, tj. na základě již zrealizovaných a uhrazených nákladů v celkové výši 11.200.000 Kč.

[23] Správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval: „*Vzhledem k tomu, že průběhu losování byli přítomni pouze zástupci zadavatele, čímž nebyla zajištěna nestrannost průběhu losování a tím vyloučena možnost ovlivnění výběru uchazečů pro podání nabídky, nelze dle správce daně považovat tuto část výběrového řízení za transparentní ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb. Transparentnost losování mohla být daňovým subjektem zajištěna nezávislou osobou, např. přítomností notáře, který by průběh losování zaznamenal či přítomností zájemců o veřejnou zakázku. Výběr losováním pětice uchazečů, kteří byli vyzváni k podání nabídky, byl proveden pouze za přítomnosti pracovníků Povodí Labe, státního podniku, (...) a tento výběr losem byl určující pro další průběh výběrového řízení (...)*“ (s. 22 a 23 zprávy o výsledku daňové kontroly č. 2474 ze dne 24. 11. 2010). Správce daně shledal porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech v celkové výši skutečně poskytnuté dotace, avšak vzhledem k tomu, že prostředky poskytnuté na předfinancování měly být vyměřeny na základě Rozhodnutí, stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně po jejich odečtení na částku 11.200.000 Kč (tj. ve výši součtu částí dotace vyplacené jako národní podíl). Následně správce daně dne 30. 11. 2010 stěžovateli doměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 11.200.000 Kč.

[24] Předmětem sporu v projednávané věci je především otázka, zda v průběhu výběrového řízení porušil stěžovatel zásadu transparentnosti zakotvenou v § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, resp. interpretace § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

[25] Porušením rozpočtové kázně je podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech „*neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.*“ Za neoprávněné použití uvedených peněžních prostředků se dle § 3 písm. e) téhož zákona (ve znění účinném do 29. 12. 2011) považuje „*jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.*“ Porušením povinnosti stanovené právním předpisem ve smyslu citovaného ustanovení je přitom bezpochyby rovněž porušení povinnosti stanovené zákonem o veřejných zakázkách, nikoliv pouze porušení povinnosti, kterou přímo stanoví zákon o rozpočtových pravidlech.

[26] Stěžovateli bylo vytýkáno porušení § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, který stanoví, že zadavatel je v zadávacím řízení povinen „*dodržovat zásady stejného zacházení se všemi zájemci a uchazeči s výjimkami uvedenými v § 87, zákazu diskriminace a transparentnosti.*“ Podrobným výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010 – 159, č. 2189/2011 Sb. NSS (případ tzv. „karlovarské losovačky“). V uvedeném rozsudku zdejší soud zdůraznil, že zásada transparentnosti patří k hlavním principům zákona o veřejných zakázkách (to platí i pro nový, v současné době účinný zákon o veřejných zakázkách, tedy zákon č. 137/2006 Sb.) a

odkázal na judikaturu Soudního dvora k početným směrnicím Evropské unie v oblasti práva veřejných zakázek, k jejichž transpozici do českého práva došlo prostřednictvím těchto zákonů. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, že význam zásady transparentnosti v prvé řadě směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Právě k zajištění konkurence mezi dodavateli slouží rovněž zásada transparentnosti. Požadavek transparentnosti přitom není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný (blíže viz body 40 až 44 uvedeného rozsudku a v nich citovanou judikaturu).

[27] Krajský soud dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že stěžovatel porušil zásadu transparentnosti. Odkázal na svou dřívější judikaturu, podle níž v případě, že je losování prováděno pouze za účasti pracovníků zadavatele a jediným výstupem z tohoto losování je zápis sepsaný těmito pracovníky, nelze takové losování považovat za dostatečně transparentní. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Předmětné zadávací řízení proběhlo způsobem, který se navenek nejeví jako férový a řádný, a stěžovatel se tak dopustil porušení zásady transparentnosti stanovené v § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Proběhlo-li losování uchazečů do užšího řízení pouze za přítomnosti zaměstnanců stěžovatele, tedy bez účasti jakékoliv třetí osoby, která by mohla regulérnost a objektivnost výběru dosvědčit, lze důvodně pochybovat o transparentnosti provedeného výběru, a tím pádem i celého zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku.

[28] Stěžovatelovy námitky, že si nemohl být v roce 2006 vědom, že při zadávání předmětné zakázky postupuje v rozporu se zákonem, musí Nejvyšší správní soud odmítnout. K námitce, že jde o závěr plynoucí teprve z nedávné judikatury a že tedy uvedený výklad nelze aplikovat zpětně, Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na rozsudek čj. 1 Afs 45/2010 – 159, v němž se vypořádával s obdobnou kasační námitkou. V citovaném rozsudku poukázal na skutečnost, že právní normy, aby mohly plnit svou regulatorní funkci, musí být často formulovány jen velmi obecným způsobem. Tak je tomu i v případě ustanovení § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, které z povahy věci nemůže kazuisticky vyjmenovat všechny případy, na které dopadá porušení zásady transparentnosti. Pojem „zásada transparentnosti“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu nemusí být vhodné, dokonce ani možné. To platí tím spíše o právních zásadách, jejichž obecnost a abstraktnost je již samotným klasifikačním znakem právních zásad jako specifického druhu právních pravidel. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam

užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daném případě byla porušena zásada transparentnosti, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správní orgán učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli (body 50 až 51 rozsudku ve věci „karlovarské losovačky“).

[29] Jestliže v nynějším případě správní orgány vyložily pojem „zásada transparentnosti“ výše popsaným způsobem a krajský soud jejich výklad následně aproboval, nejedná se o retroaktivní uložení nějaké „nové“ povinnosti, ale o zcela standardní výklad zákonem daných práv a povinností. Ty stěžovatele vázaly od momentu účinnosti zákona.

[30] Nejvyšší správní soud dále odmítl i tvrzení stěžovatele, že z žádného právního předpisu nijak nevyplývá, že by musela být pořizována prezenční listina auditoria, které jako veřejnost losování sleduje. V této otázce se soud ztotožňuje s vysvětlením krajského soudu, podle něhož právní norma ani nemůže být takto konkrétní a pamatovat na všechny možné situace. Podrobnosti povinnosti dodržet zásadu transparentnosti vyplývají pokaždé z okolností konkrétního případu. Pokud tedy zákon o veřejných zakázkách vyžadoval dodržení transparentního průběhu zadávacího řízení, stěžovatel si musel být vědom toho, že účastní-li se výběru uchazečů do užšího řízení (losování) pouze zaměstnanci stěžovatele, nebude se vnějšímu pozorovateli jevit takové losování dostatečně průhledné a objektivní, vyhovující zásadám obsaženým v § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (srov. i bod [27] shora). V tomto ohledu jsou tedy liché odkazy stěžovatele na nedostatečně konkrétní úpravu obsaženou v právních předpisech.

IV.B.
Námitka nepřípustné retroaktivity rozhodnutí o poskytnutí dotace

[31] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu i žalovaného, že okamžikem přijetí dotace přistoupil na všechny dotační podmínky, i když o poskytnutí dotace bylo rozhodnuto až po vypsání výběrového řízení. K tomu krajský soud uvedl, že podle zákona o rozpočtových pravidlech se za porušení rozpočtové kázně považuje i porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; nemůže být proto rozhodné, kdy se příjemce dotace porušení těchto podmínek dopustí. Krajský soud odmítl argument, že stěžovatel nemohl splnit podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť započal s realizací Projektu již před vydáním Rozhodnutí MŽP; stěžovatel na podmínky stanovené Rozhodnutím MŽP přistoupil, neboť právě toto rozhodnutí bylo titulem pro čerpání dotace. Krajský soud dodal, že stěžovatel měl možnost požádat o změnu dotačních podmínek, avšak ze správního spisu nevyplynulo, že by tak učinil. Nelze tedy hovořit o retroaktivitě, neboť v době rozhodnutí o poskytnutí finančních prostředků či uzavření smlouvy byly nastoleny podmínky, k jejichž splnění se stěžovatel zavázal a tato povinnost pak spočívala výhradně na něm.

[32] Údajnou retroaktivitu rozhodnutí o poskytnutí dotace spatřuje stěžovatel v tom, že mu byl stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně z důvodu pochybení při zadávání

veřejné zakázky, k němuž však došlo ještě před vydáním rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace.

[33] Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, smlouvu o dílo, jejímž předmětem je Projekt uvedený v bodě [1] shora, uzavřel stěžovatel se zhotovitelem (Metrostav a.s.), tedy s uchazečem vybraným k realizaci předmětné zakázky, již dne 13. 7. 2006. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace na Projekt bylo vydáno až dne 2. 8. 2006 (blíže srov. body [20] až [22]shora).

[34] Výklad stěžovatele, že v důsledku právě uvedeného na něj byly zpětně uvaleny povinnosti, kterým již nebyl schopen dostát, považuje zdejší soud za zavádějící. Stěžovateli totiž plynula povinnost postupovat při zadávání předmětné zakázky podle zákona o veřejných zakázkách přímo z § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Příslušné části rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace, které stanovily, že stěžovatel jako příjemce dotace je povinen postupovat při zadávání veřejných zakázek podle zákona o veřejných zakázkách (zejm. bod 13.1 Rozhodnutí MŽP), pouze deklarovaly již existující povinnost. Navíc je třeba připomenout, že stěžovatel měl možnost požádat o změnu dotačních podmínek uvedených v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, které mohou být provedeny na základě tzv. změnových rozhodnutí (podle čl. 22.1 Rozhodnutí MŽP je možné na základě písemné odůvodněné žádosti příjemce měnit podmínky poskytnutí finančních prostředků) a následně též dodatky ke smlouvám, což také stěžovatel učinil, pokud jde o dodatky týkající se změn maximální výše poskytovaných prostředků (u obou smluv se jedná vždy o dva dodatky).

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti dále argumentoval, že dotace byla poskytnuta bez jakékoli námitky na průběh zadávacího řízení. Uvedenou argumentaci by bylo možné právně kvalifikovat (byť tak stěžovatel výslovně nečiní) jako námitku, podle níž zpětným odnětím takto přidělených dotací dochází k zásahu do zásady legitimního očekávání.

[36] K výkladu zásady legitimního očekávání v daném kontextu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na judikaturu Soudního dvora týkající se zpětného vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU. Zdejší soud si je přitom vědom toho, že jak legislativa EU, tak i judikatura Soudního dvora řeší pouze případy týkající se nakládání s finančními prostředky pocházejícími ze strukturálních fondů a z jiných dostupných finančních nástrojů EU. Dotace pocházející čistě ze státního rozpočtu členského státu EU se řídí zákony daného státu (až na výjimky týkající se nediskriminace, rovného zacházení a nenarušení hospodářské soutěže v rámci jednotného trhu EU). I přesto je možné níže uvedené zásady posuzování čerpání a nakládání s dotacemi z rozpočtu EU vztáhnout i na finanční prostředky čerpané pouze ze státního rozpočtu. Bylo by nelogické a v rozporu se zásadou jednoty právního řádu, kdyby přidělování a kontrola nakládání s finančními prostředky z rozpočtu EU a z domácího rozpočtu členského státu nepodléhalo obdobným standardům.

[37] Klíčovými evropskými předpisy upravujícími zpětné vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU byla nejprve nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 a nařízení Rady (EHS) č. 4253/88. K jejich zrušení došlo s platností od 1. 1. 2000 nařízením

Rady (ES) č. 1260/1999, které obě předchozí nařízení nahradilo, přičemž plně zachovává a recipuje principy, na kterých byla uvedená nařízení postavena.

[38] Z judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou odpovědni výlučně příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje odpovědnost příjemce dotace. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata* (C-414/08, Sb. rozh., s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening* a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh., s. I-01561); bod 56]. Soudní dvůr proto neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral poskytovatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta [rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre* (C-465/10)].

[39] Samotná skutečnost, že v nynějším případě bylo Ministerstvo životního prostředí (jako poskytovatel dotace) při rozhodování o poskytnutí dotace obeznámeno s tím, jakým způsobem zadal stěžovatel zakázku na realizaci Projektu, neznamená, že by se stěžovatel mohl v řízení o porušení rozpočtové kázně úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně souladu jeho postupu při zadávání předmětné veřejné zakázky se zákonem. Z výše popsaného není pochyb o tom, že se stěžovatel svým postupem dopustil zjevného porušení zákona o veřejných zakázkách (srov. část **IV.A.** tohoto rozsudku). Ani tato námitka tak není důvodná.

IV.C
Námitka nesprávného hodnocení důkazů

[40] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil i na nezákonné hodnocení důkazů žalovaným a krajským soudem. Konkrétně poukázal na výpověď Ing. T. K., obchodního náměstka společnosti VCES, a. s., které bylo podle jeho názoru v řízení zhodnoceno nezákonným způsobem. Ke shodně formulované žalobní námitce krajský soud poznamenal, že žalovaný vycházel v řízení především z písemných záznamů svědčících pro jednoznačný závěr, že výběrovému řízení byli účastni jen zaměstnanci stěžovatele. Žádné jiné písemné důkazy ve formě záznamů či protokolů stěžovatel v řízení nepředložil. Je pravdou, že svědek sice potvrdil svou účast při losování, nicméně lze souhlasit s názorem žalovaného, že toto tvrzení samo o sobě nelze považovat za důkaz vyvracející písemnou dokumentaci předloženou stěžovatelem. Hodnověrnost svědecké výpovědi nemůže být při

shora naznačené důkazní situaci posílena ani tím, že vypovídající svědek byl z řad uchazečů, kteří při výběrovém řízení nebyli úspěšní.

[41] Ze správního spisu vyplývá, že Ing. T. K., obchodní náměstek společnosti VCES a. s. byl správcem daně vyslechnut k průběhu výběrového řízení k akci VD Čelákovice (č. l. 16 správního spisu) na základě písemné žádosti JUDr. Stacha (zástupce stěžovatele), která je přílohou protokolu o výslechu svědka. Z tohoto výslechu vyplývá, že k dané věci vyjadřoval Ing. K. svůj osobní názor, nikoliv názor společnosti VCES, v průběhu své praxe se zúčastnil cca. 100 losování u různých zadavatelů. U stěžovatele probíhalo losování vždy tak, že z velkého průhledného bubnu se losovala čísla, svědek si však nepamatoval, zda byla uvedena na papírcích či jiným způsobem. K jeho představě o transparentním losování uvedl, že to neprobíhá „jak to třeba bylo v Karlových Varech, že 5 minut vybírají z osudí". Účastní se více lidí od zadavatele nebo uchazečů. Na dotaz, zda byla VCES vyzvána k účasti při losování odpověděl, že žádný doklad k tomu nedohledal, „písemně to nebylo". Dále se ho správce daně dotázal, jakými doklady bude prokazovat svou účast na losování v dané věci. Uvedl, že pouze poznámkami o tom, které firmy podaly žádost a které byly vylosovány, jinými doklady účast prokázat dle vlastních slov nemůže. Svědek nedokázal odpovědět ani na otázku, kdo byl tehdy přítomen losování, nepamatoval si ani proces losování včetně toho, co mu předcházelo a co následovalo. Uvedl, že si pamatoval pouze obecné věci (obvyklá místnost, obvyklý způsob výběru).

[42] K tomuto novému důkazu předloženému stěžovatelem až v průběhu odvolacího řízení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že příjemce dotace je podle § 71 zákona o veřejných zakázkách povinen uchovávat dokumentaci o zadání veřejné zakázky po dobu 5 let od uzavření smlouvy. Stěžovatel tedy měl povinnost prokázat, že zadávací řízení (zejm. losování zájemců o účast v užším řízení) proběhlo v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Tyto skutečnosti stěžovatel podle žalovaného v řízení neprokázal (srov. strany 16 - 17 napadeného rozhodnutí žalovaného).

[43] S hodnocením důkazu výpovědí Ing. K. žalovaným i krajským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Předně je nutno zdůraznit, že podle zprávy o výsledku daňové kontroly daňový subjekt předložil ke kontrole všechny relevantní doklady (srov. strana 38 zprávy o daňové kontrole ze dne 24. 11. 2010). Z nich jednoznačně vyplynulo, že výběru zájemců do užšího řízení se zúčastnili jen zaměstnanci stěžovatele (viz písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení ze dne 10. 4. 2006, č. l. 17 správního spisu). Na základě důkazu předloženého stěžovatelem v průběhu odvolacího řízení se správce daně dostavil na jednání do provozovny stěžovatele dne 10. 2. 2011 a požadoval předložit knihy návštěv za období roku 2005 a 2006, kdy se konalo otevírání obálek na akci VD Čelákovice, a doložit knihu odeslané pošty za dané období k ověření zaslání pozvánek na otevírání obálek. Stěžovatel v průběhu jednání uvedl, že knihy návštěv za požadované období byly patrně skartovány. Z předložené knihy odeslané pošty nevyplynuly souvislé záznamy o odeslané poště všem uchazečům výběrového řízení; dokumenty v ní byly označeny všeobecně, např. „oznámení", „žádost" (srov. protokol o jednání ze dne 10. 2. 2011, čj. 53923/11/228981607305, č. l. 15 správního spisu).

[44] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výpovědi Ing. K. nevyplynula žádná konkrétní skutečnost potvrzující tvrzení stěžovatele. Jeho popis losování nekonkretizuje

žádné jednotlivé kroky stěžovatele, které by potvrzovaly jeho tvrzení o transparentně provedeném losování; z těchto důvodů v projednávané věci nemůže zvrátit skutečnosti zřetelně vyplývající z ostatních důkazů předložených v průběhu řízení vztahujících se k danému Projektu a konkrétně k losování dne 10. 4. 2006. Z nich jednoznačně vyplývá, že se jednání o výběru zájemců do užšího řízení dne 10. 4. 2006 účastnili pouze zaměstnanci stěžovatele. Z průběhu odvolacího řízení navíc jasně vyplynulo, že případné další důkazy, jimiž by bylo možné účast třetích osob na tomto jednání prokázat, stěžovatel buďto skartoval, nebo se jednalo o dokumenty obecné a neprůkazné (např. kniha odeslané pošty); žádné další důkazy stěžovatel v průběhu daňového řízení ani v řízení před krajským soudem nenavrhl. Jak správně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, důkazní břemeno k prokázání transparentnosti výběrového řízení přitom leželo na daňovém subjektu a právě on byl povinen dodržení § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách prokázat a řádně uchovat dokumenty související s předmětnou veřejnou zakázkou po dobu 5 let (§ 71 zákona o veřejných zakázkách).

[45] Z důkazů předložených v řízení jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností vyplynulo, že výběru uchazečů o předmětnou zakázku do užšího řízení se zúčastnili pouze tři zaměstnanci stěžovatele. Zmíněné skutkové závěry z výše uvedených důvodů nemohla zvrátit ryze obecná výpověď Ing. K. vyžádaná zástupcem stěžovatele deklarující pouze jeho subjektivní názor, že zadávací řízení vypisované stěžovatelem probíhala v souladu se zákonem. Jistě může dojít k situaci, kdy se na losování nedostaví žádný ze zájemců, ač je takováto možnost s ohledem na rozsah a charakter veřejné zakázky spíše teoretická. V daném případě však důvodem k pochybnostem o transparentnosti provedeného losování byla zejména skutečnost, že hodnotící komise sestávala pouze ze zaměstnanců zadavatele (stěžovatele), nikoliv i např. z nezávislých osob. V takovém případě bylo zcela na místě po stěžovateli požadovat zajištění dalších opatření (např. přítomností notáře, pořízením zápisu o účasti jiných osob při losování, apod.), které by takovéto pochybnosti byly s to vyloučit a v konečném důsledku v maximální možné míře zajistit postup dle základních zásad zadávacího řízení tak, jak to vyžaduje § 25 zákona o veřejných zakázkách. Tak se však v daném případě nestalo. Pokud tak stěžovatel z nedbalosti, přílišného spoléhání na hladký průběh zadávacího řízení, či z jiných důvodů, neučinil, nedostál svým povinnostem podle zákona o veřejných zakázkách. Neobstojí ani obecné prohlášení pouze jednoho z celkově dvanácti zájemců o tom, že losování proběhlo transparentně.

[46] Podle Nejvyššího správního soudu tak byl důkaz hodnocen v souvislosti s ostatními důkazy a v souladu se zákonem. Námitka nezákonného hodnocení důkazů v projednávaném případě tedy není důvodná.

IV.D.
Námitka nezákonné aplikace rozhodnutí ÚOHS

[47] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud, stejně jako správní orgány, vycházel při posuzování porušení zákona o veřejných zakázkách z výše specifikovaného rozhodnutí ÚOHS, které se sice týkalo stěžovatele, avšak bylo vydáno v jiné věci. Krajský soud v tomto ohledu konstatoval, že se správce daně v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech zabýval porušením podmínek, na které příjemce dotace při jejím čerpání přistoupil, jež v sobě zahrnovaly také dodržování zákona o veřejných zakázkách. Krajský

soud potvrdil, že v kompetenci správce daně bylo i zkoumání dodržení podmínek stanovených zákonem o veřejných zakázkách. Nezákonnost krajský soud neshledal ani ve skutečnosti, že žalovaný v řešeném případě podpůrně vycházel i z rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 2. 2009 vydaného v jiné věci téhož stěžovatele, v němž byly popsány základní zásady zadávacího řízení. Úvaha žalovaného o transparentnosti losování vycházející z citovaného rozhodnutí ÚOHS nebyla nezákonná, neboť vycházela z § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

[48] Podle Nejvyššího správního soudu nelze shledat chybným postup, kdy se správní orgány a krajský soud inspirují rozhodovací praxí ÚOHS a Krajského soudu v Brně v otázce požadavků na zadávací řízení podle zákona o veřejných zakázkách. Správce daně a žalovaný na zmíněné rozhodnutí ÚOHS pouze odkázali na podporu svých argumentů ohledně porušení zásady transparentnosti, nicméně vycházeli rovněž z výsledků vlastního šetření. V předmětném řízení si správní orgány otázku transparentnosti zadání předmětné veřejné zakázky posuzovaly samy, a to na základě údajů sdělených samotným stěžovatelem nebo na podkladě listinných důkazů v řízení předložených (srov. písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení zájemců o veřejnou zakázku na stavební práce VD Čelákovice, rekonstrukce zdí plavební komory ze dne 10. 4. 2006).

[49] Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány v předcházejícím řízení náležitě zjistily skutkový stav. Jejich závěr, že zadávací řízení neproběhlo transparentně, tj. v souladu s § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, má oporu v předloženém správním spise. Skutečnost, že v rámci své argumentace odkázal žalovaný i na citované rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 2. 2009 a podpůrně využil interpretaci § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zastávanou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže v jiné věci téhož stěžovatele, není sama o sobě nezákonná. Právě naopak. Nejvyšší správní soud již výše v tomto rozsudku konstatoval, že pokud se losování, při němž došlo k omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku, účastnili pouze zaměstnanci stěžovatele, lze důvodně pochybovat o transparentnosti takového zadávacího řízení. Námitka tedy není důvodná.

IV.E.
Námitka rozporu postupu žalovaného s dotační politikou státu

[50] Závěrem stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že postup žalovaného v projednávaném případě byl v rozporu s dotační politikou státu. V tomto ohledu krajský soud zdůraznil, že k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona o rozpočtových pravidlech dochází nesplněním byť i jen jedné z podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta. Použití prostředků poskytnutých z veřejných zdrojů musí být pod přísnou kontrolou státu, neboť s nimi nakládá osoba, která zpravidla není v pozici orgánu veřejné moci. Z důvodu hospodárného využití těchto prostředků je tedy na místě důsledná kontrola jejich využití. Skutečnost, že stěžovatel nepoužil finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením a že dotované dílo bylo řádně a včas realizováno, nemělo samo o sobě (a v daném případě ani nemohlo mít) vliv na posuzování toho, zda byly dodrženy další závazné podmínky stanovené poskytovatelem při poskytnutí dotace.

[51] Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že při hodnocení neurčitého pojmu „neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků“ [§ 44 odst. 1 písm. b) zákona

o rozpočtových pravidlech] je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Jinými slovy, nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněným použitím prostředků, které by jako takové muselo nutně vést k navrácení prostředků do veřejného rozpočtu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2008, čj. 9 Afs 202/2007 – 68). Stěžovateli ovšem nelze přisvědčit v tvrzení, že se krajský soud jeho námitkou zabýval ryze formalisticky. Podle zdejšího soudu se krajský soud touto námitkou zabýval důkladně částečně na straně 9 a na straně 11 svého rozsudku a jeho odůvodnění vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí vyplývajícím z judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel brojí spíše proti způsobu vypořádání jeho námitky, než proti nedostatečnému či formálnímu odůvodnění této otázky krajským soudem.

[52] Nejvyšší správní soud dodává, že v nynějším případě byl postup správce daně plně na místě. Stěžovatel nebyl nucen vracet poskytnutou dotaci z důvodu nějakého drobného „formálního“ pochybení, ale proto, že netransparentním způsobem zadal veřejnou zakázku v hodnotě miliónů korun. Lze tak důvodně usuzovat na to, že popsané závažné pochybení při výběru konečného dodavatele Projektu mohlo ovlivnit výslednou cenu Projektu a tím i hospodárnost a efektivitu využití prostředků ze státního rozpočtu. Nejvyšší správní soud považuje banalizaci takového pochybení stěžovatelem za nepřípadnou; námitka postupu žalovaného v rozporu s dotační politikou státu proto není důvodná.

V.
Závěr a náklady řízení

[53] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[54] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu